Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 184 (684) ♦ Середа, 29 вересня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

РОБОТИ НЕ ТРЕБА, НАМ МІТИНГ ДАВАЙ?

Колаж Михайла САЧКА.

У Донецьку, як і планували соціалісти, минулої неділі відбувся мітинг під гаслом «Чи буде жити Донбас завтра?», в якому взяли участь партії і рухи певної орієнтації — комуністи, Громадський конгрес України, комсомольці, Партія праці, «інтеррухівці», Партія слов'янської єдності, профспілка «Солідарність» тощо.

Зібрання під червоними знаменами було невеликим. Тож, недарма один із лідерів місцевих соціалістів Георгій Буйко, котрий вів мітинг, констатував: «Народ відступив на городи — на картоплю, але коли вкопаємо, разом із російянами скажемо своїм президентам усе, що думаємо!»

Лунали відверті образи на адресу Президента України, Верховної Ради. Дісталося на горіхи й депутатам ВР від Донеччини, котрі, мовляв, не відстоюють інтереси шахтарського краю у столиці. Хіба що лише одному нардепу — О.Чародєєву, були щедро даровані симпатії та оплески мітингуючих.

(Закінчення на 2-й стор.).

Шахтарі, ніби у воду дивилися, приймаючи це рішення. І не тільки вони, таких звернень було багато, лунали вони й з трибуни Верховної Ради...

Ми за Президента

І за те, щоб він взяв на себе всю повноту влади

Звернення колективу акціонерної шахти «Кам'янка-Шахтарська» до гірників та всіх чесних людей України

Уже чотири роки декотрі шахтарі, які присвоїли собі право говорити від імені всіх гірників, махають кулаками перед народом, вимагаючи для себе поліпшення життя. Якщо перший страйк був справедливий, бо всіх нас довели до відчаю, то наступні стали таким собі обухом, що ним політичні інтригани б'ють по голові незалежну Україну.

(Закінчення на 6-й стор.).

Навколополітичний кросворд

1. Одна з вимог страйкарів влітку.
6. Те, що міняємо, як рукавички.
14. Що душить споживача.
15. Одна з вимог пікетувальників восени.
22. Місце, де можна затвердити будь-яку резолюцію.
24. Що полюбляють розігрувати горе-політики, оперуючи поняттям «народ».

Абзац з листа

Вважаю, що страйки — це вдало використаний маневр учорашніх комуністів, які нині вийшли з окопів. Саме вони чинять усе можливе, щоб розправитися із всенародно обраним Президентом...

О.ПАВЛОВ, кандидат сільськогосподарських наук. Київ.

Продиктовано в номер

Кредитові спілки — в законі

25 вересня у Києві відбулася установча конференція Української ліги кредитових спілок. Як сказав один з ініціаторів цієї справи, голова правління акціонерного банку «Ажіо» Станіслав Аржевітін, до підписання Указу Президента України про кредитові спілки «ми порушували все, що тільки можна», щоб розвивати рух. Проект відповідного закону ще в жовтні минулого року був прийнятий Верховною Радою України у першому читанні, але далі справа не пішла. Тепер кредитові спілки в Україні отримали юридичну базу.

(Закінчення на 4-й стор.).

Рятують фермери сільраду

Непоганий урожай зібрали фермери області й ховати його у свої комори не збираються. Так, Ігор Сокіл із Голопристанського району продав державі 132 тонни хліба (договір — 70) і за понадпланову продукцію одержав 13 мільйонів карбованців. Ігор одразу ж виділив для Чулаківської сільської Ради мільйон карбованців. Галина Качан із фермерського господарства «Скіфія» переказала згаданій сільраді 300 тисяч карбованців.

Відомий в області фермер Анатолій Український з Білозерського району доставив у школу і дитсадок села Степанівки півтори тонни кавунів і попросив прийняти їх як дарунок малюкам. До речі, Анатолій Григорович мріє побудувати в селі церкву за власний кошт.

Падіння Сухумі — результат зради

Озброєні до зубів російські, чеченські та абхазькі бойовики, використовуючи бронемашини й танки, зайняли Сухумі, наголосив у своїй заяві Голова Держради Грузії Едуард Шеварднадзе. Він, зокрема, підкреслив, що це було здійснено, не зважаючи на підписану угоду про припинення вогню в регіоні, а однією з причин падіння Сухумі є підступність і зрада зовнішніх сил, які брали безпосередню участь у грузино-абхазькому конфлікті.

У той же час на ім'я глави грузинської держави надійшов лист від генерального секретаря ООН Б. Галі. У ньому йдеться про його стурбованість ситуацією, що склалася в Сухумі. Глава ООН запевнив Е. Шеварднадзе в тому, що Організація Об'єднаних Націй і особисто він роблять усе можливе для нормалізації ситуації в регіоні.

Вчора Голова Держради Грузії повернувся до Тбілісі.

Виходять у люди

Звісно, що гуртом більше шансів вийти з економічної кризи. Тому й народилося на Полтавщині нове об'єднання «АвтоКрАЗ», до якого увійшли 11 промислових підприємств України. Зокрема, такі великі заводи як Житомирський металоконструкцій, Кіровоградський ливарний, Маріупольський радіаторний, Херсонський карданних валів та інші. Крім того, в складі об'єднання є зовнішньоторговельна фірма та новостворений «АвтоКрАЗбанк». Можливо, завдяки цій реорганізації підприємство працює більш-менш стало, а з початку року випуск автомобілів помітно зріс.

На зв'язку Москва

Дедалі ширшає фронт...

Сили внутрішніх військ і міліції продемонстрували минулого дня, 28 вересня, небачений парад сили перед Білим домом. Після заяви Єльцина про небажання йти на жодний компроміс з колишніми нардепами і проводити вибори у парламент почалося пересування машин з брандспойтами і бійців з автоматами в бронежилетах до стін «оплоту демократії».

(Закінчення на 5-й стор.).

Фото Олександра ОБУХОВСЬКОГО (Укрінформ).

УТВОРЕНО КООРДИНАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Президент України Леонід Кравчук підписав Указ про Координаційний комітет з питань здійснення ринкових реформ та подолання економічної кризи. В ньому говориться:

З метою узгодження дій центральних та місцевих органів державної виконавчої влади, банків і підприємницьких структур України, органів місцевого і регіонального самоврядування та об'єднання їх зусиль у справі здійснення ринкових реформ і подолання економічної кризи утворюється Координаційний комітет з питань здійснення ринкових реформ та подолання економічної кризи. Його очолює Президент України. Затверджено також персональний склад Координаційного комітету.

СКЛАД

Координаційного комітету з питань здійснення ринкових реформ та подолання економічної кризи

ПЛЮЩ Іван Степанович — Голова Верховної Ради України

ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ Юхим Леонідович — виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра України

ЮЩЕНКО Віктор Андрійович — голова Правління Національного банку України

БАБИЧ Валерій Георгійович — президент Всеукраїнського об'єднання підприємців

ГЕЄЦЬ Валерій Михайлович — завідуючий відділом Інституту економіки АН України, член-кореспондент АН України

МАМУТОВ Валентин Карлович — директор Інституту економіко-правових досліджень АН України, академік АН України

ОГІЄНКО Валерій Іванович — голова Правління Київського народного банку («Народного банку»), Голова Асоціації комерційних та кооперативних банків України

П'ЯТАЧЕНКО Григорій Олександрович — міністр фінансів України

ШПЕК Роман Васильович — міністр економіки України

РОБОТИ НЕ ТРЕБА, НАМ МІТИНГ ДАВАЙ?

(Початок на 1-й стор.).

Резолюцію, як вже повелося на прокомуністичних мітингах, прийнято майже одностайно. В ній йдеться про необхідність створення Донецько-Придніпровської економічної зони, про соціальний захист трудящих, входження України в економічний союз, консолідацію всіх політичних сил Донбасу, котрі стоять на антипрезидентських позиціях, тощо. Учасники мітингу виголосили також вимогу про одночасні проведення перевиборів як ВР, так і Президента України, переобиратися достроково повинні і місцеві Ради.

Окрім резолюції на зібранні у Донецьку прийнято тексти телеграм на адреси Верховної Ради України та парламенту Російської Федерації. Коли в першій досить виразно лунає мотив протистояння, то в другій — цілковита підтримка депутатського корпусу Росії «у критичну для братнього народу годину». На мітингу вирішено також розпочати активну підготовку до проведення 7 листопада «вседонбаського дня єдиних дій у рамках всенародного віче».

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

ДЛЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНИХ МОВ

Рішенням уряду з метою забезпечення координації роботи й контролю за виконанням Державної програми розвитку української мови та інших національних мов в Україні на період до 2000 року затверджено комісію Кабінету міністрів України.

Головою комісії призначений віце-прем'єр-міністр Микола Жулинський. У її складі керівники міністерств і відомств, народні депутати України, діячі науки і культури.

Прес-служба Кабінету міністрів України — Укрінформ.

Безпека для себе через безпеку для всіх

Виступ першого заступника Голови ВР України В. В. Дурдинця на симпозіумі ООН

Передусім дозвольте сердечно привітати учасників симпозіуму на українській землі, в столиці нашої держави. Ми щиро вдячні Організації Об'єднаних Націй, з ініціативи якої такий важливий міжнародний форум проводиться в Україні.

Тема симпозіуму: «Безпека, роззброєння і питання довіри у країнах СНД» справді актуальна. Інтерес до неї підтверджує прибуття на цю зустріч представників багатьох країн, вчених, політичних діячів України.

Починаючи з 1959 року, Організація Об'єднаних Націй докладає зусиль у справі роззброєння, закладаючи необхідні загальні правові та політичні підвалини для досягнення своїх основних цілей, суть яких становить підтримання миру і безпеки у цілому світі.

Ми розуміємо, що світове співтовариство не може не тривожити своєрідний «вакуум безпеки», який утворився на величезному стратегічному просторі з могутнім арсеналом ядерної зброї в результаті розпаду колишнього Радянського Союзу.

Сьогоднішній симпозіум є природною реакцією загальновизнаної, найбільш авторитетної організації суверенних держав на перебіг подій у Східно-Європейському регіоні. Ми вбачаємо в ньому спробу шляхом превентивної дипломатії, беручи за базовий принцип «безпека для себе — через безпеку для всіх», віднайти можливості надання іншими державами і міжнародними організаціями допомоги країнам СНД у підтриманні стабільності, якої, на жаль, немає у ряді цих держав, де ллється кров, є великі людські жертви.

Нам особливо приємно, що у період глобальних катаклізмів, нерідко позначених тенденціями протистояння, пошук регіональними та континентальними об'єднаннями держав шляхів порозуміння відбувається саме у нас, в Україні.

Україна після проголошення незалежності у забезпеченні безпеки і стабільності надає пріоритет невійськовим чинникам. В силу свого геополітичного положення вона розглядає свою безпеку як складову частину міжнародної безпеки і тому надає першорядного значення виробленню колективних механізмів запобігання конфліктам, що повинно стати головним, пріоритетним у діяльності усіх міжнародних, регіональних і національних організацій, органів влади. Ми готові робити свій внесок у розбудову світового правопорядку на основі взаємного довір'я, добросусідства, розумних компромісів і балансу інтересів. Україна в цьому напрямі уже практично робить все залежне від неї.

Насамперед Верховна Рада, Президент і уряд докладають усіх зусиль, щоб у цей складний час зберегти в Україні громадянський мир і злагоду, тобто — внутрішню стабільність.

Хотів би нагадати, що Україна добровільно, без будь-яких спонукань ззовні, у 1990 році обрала шлях до набуття в майбутньому без'ядерного статусу, і жодна із заяв, які відображають офіційну позицію нашої держави, не дає підстав для того, щоб робити висновок про зміну цього принципового курсу. Неупереджений аналіз кроків, зроблених Україною на шляху до ліквідації ядерних озброєнь, розташованих на її території, однозначно підтверджує цей висновок.

Хотів би скористатися нагодою, щоб ще раз викласти нашу позицію з цього питання, бо наші дії трактуються неоднозначно або й упереджено.

Україна ніколи не прагнула стати власником ядерної зброї, а її політичні лідери не мали на меті придбати політичний капітал за рахунок роздмухування ядерних амбіцій. В силу історичних обставин Україна була поставлена перед фактом розміщення на своїй території ядерних озброєнь, залишилась наодинці з цією найбільш могутньою загрозою для існування людства в цілому. Ми готові цивілізовано, виважено і на розумній основі повністю розв'язати клубок ядерних проблем.

У схвалених Верховною Радою України кілька місяців тому «Основних напрямах зовнішньої політики України» визначено, що, ставши в силу історичних обставин власником ядерної зброї, успадкованої нею від колишнього СРСР, Україна ніколи не санкціонує її застосування і виключає з арсеналу своєї зовнішньої політики загрозу використання ядерної зброї. Це положення лише фіксує ситуацію стосовно ядерної зброї, яка з юридичної точки зору була визначена в законах України, що ґрунтуються на нормах міжнародного права, зокрема Віденської конвенції 1983 року про правонаступництво держав.

У зв'язку з проголошеним курсом на ліквідацію ядерних озброєнь перед Україною постала низка політично і технічно складних проблем, серед яких найважливішими на сьогодні є дві: надання нашій державі гарантій національної безпеки та комплексної фінансово-економічної допомоги у зв'язку з ліквідацією ядерної зброї.

Україна прагне заручитися підтримкою світового співтовариства, а особливо держав, які володіють ядерною зброєю, у визнанні ними її територіальної цілісності та непорушності її кордонів, невикористання щодо неї сили або загрози силою. На сьогодні є принципова згода ядерних держав щодо надання ними таких гарантій у формі політичних заяв, що мають односторонній характер. Ми прагнемо, щоб гарантії безпеки України у зв'язку з її відмовою від ядерного статусу мали вигляд двосторонніх чи багатосторонніх документів з ядерними державами у формі юридично зобов'язуючих документів.

Треба мати на увазі, що ні уряд, ні громадяни України не брали участі в ухваленні рішень щодо виробництва і розміщення на її території ядерної зброї. Проте Україна заплатила за ядерні амбіції керівників СРСР своїм добробутом.

І тепер вона опинилася в ситуації, коли повинна взяти на себе міжнародні зобов'язання за Договором про СНО, який вироблявся без її участі і здійснення якого потребує значних коштів. Світ має знати, що ядерне роззброєння може остаточно розорити нас економічно.

Ніхто не повинен сумніватися у нашій рішучості йти шляхом знищення ядерної зброї, розташованої на території України. Про це свідчить і угода з Росією, укладена у Массандрі 3 вересня. Ми хочемо вирішити питання ратифікації Договору про скорочення озброєнь та про приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї за розуміння і підтримки світового співтовариства, реальних гарантій безпеки України. Виходячи з того, що знищення ядерної зброї, розташованої на території України, зміцнює загальний мир і безпеку, в чому зацікавлене все людство, ми вправі розраховувати на реальну, адекватну нашим витратам допомогу у знищенні цієї зброї з боку міжнародного співтовариства. Це не торги, не шантаж, а цілком виважений підхід, який враховує як національні інтереси України, так і інтереси всього світу.

Слід зазначити, що в Україні ведеться напружена і плідна робота над виробленням власного підходу до концепції безпеки у світі, і особливо у Європі. Ми намагаємося брати активну участь у роботі інститутів з підтримання і зміцнення миру, розуміючи при цьому, що ефективність розв'язання зазначених питань залежить від загальних зусиль, як регіональних, так і континентальних угруповань. Ми намагаємося вирішувати й внутрідержавні питання цивілізовано, безконфліктно іти шляхом побудови правової демократичної України, суспільства здорового глузду. Так ми зробили днями, прийнявши Закон про дострокові вибори до Верховної Ради і Президента України, які відбудуться відповідно у березні і червні наступного 1994 року.

Серед гострих проблем є і проблема ядерної зброї, розміщеної на території України.

За короткий час позитивні кроки на двосторонньому та багатосторонньому рівні міцно утвердили роль роззброєння як ключового елемента з зміцнення миру і безпеки. Нас радує дух співробітництва і взаєморозуміння. Наявність такої атмосфери на нашому симпозіумі дозволила б провести конструктивний діалог, який зміг би сприяти підготовці конструктивних рішень з ряду конкретних питань, що стосуються політики країн СНД та західних держав у галузі роззброєння.

Хотілося б висловити сподівання на позитивну плідну роботу симпозіуму і побажати вам у цьому великих успіхів, а гостям — також приємного перебування у Києві.

Дякую за увагу.

Багров за доповнення, парламент — проти. Але за Багрова

У Сімферополі вчора продовжила роботу чотирнадцята сесія Верховної Ради Криму. Відкриваючи пленарне засідання, Голова ВР автономної республіки М. Багров сказав, що прийнятий на минулому пленарному засіданні Закон «Про вибори Верховної Ради Криму» не приніс очікуваної злагоди в суспільстві. Ним залишилися незадоволені насамперед кримські татари та інші депортовані народи, яких Закон ущемлює в наявних правах. А позбавивши депортовані народи національних квот, Закон практично закрив їхнім представникам шлях до парламенту. У цьому зв'язку виступив із заявою Меджліс кримськотатарського народу, який зажадав від Верховної Ради перегляду проекту закону. Тисячі учасників акції протесту з числа кримських татар прийшли до Будинку ВР з вимогою відновити національні квоти. Біля стін парламенту відбувся мітинг. Щоб зняти напруженість, М. Багров запропонував прийняти доповнення до Закону. На думку спікера (і її поділяють інші члени Президії ВР) слід на один строк, тобто на чотири роки, передбачити у парламенті ще 20 місць. І довести їх до 100. 14 мандатів з 20 закріпити за кримськими татарами, а шість — за іншими національними групами. Але своїм голосуванням депутати відмовилися заносити до порядку денного питання про доповнення до прийнятого Закону про вибори.

Після перерви Голова Верховної Ради Криму М. Багров виступив із заявою про те, що складає свої повноваження.

— Більш як два роки, — сказав він, — я очолював парламент. Мені було дуже важко працювати в режимі постійної критики, я пережив кілька моментів, коли критика переходила всі припустимі норми етики. І хоча було дуже важко, я намагався стримуватися, бо відповідаю за долю Криму. Але бути заложником обставин більше не бажаю. Я прийняв рішення скласти повноваження: Голови Верховної Ради.

М. Багров попросив депутатів проголосувати за таке рішення.

Почалося обговорення цього питання. Незабаром за відставку М. Багрова проголосували 13 нардепів. Отже, М. Багров залишився на своїй посаді.

Анатолій ПОЛОНСЬКИЙ.

Крим.

НЕАДЕКВАТНІСТЬ РЕАКЦІЇ НА РОЗУМНИЙ КРОК

І Леонід Макарович Кравчук, і Борис Миколайович Єльцин, домовляючись про продаж Росії української частини Чорноморського флоту, не могли не усвідомлювати, що цей крок Президента України викличе шалену критику на його адресу з боку опозиції усіх кольорів і відтінків.

А тому я впевнений, що Леонід Макарович домовився з Борисом Миколайовичем і про те, що останній не реагуватиме ні на звинувачувальні залпи опонентів цієї угоди, ні на словесну еквілібристику в роз'ясненнях ...раїнського Президента, за до...омогою якої він буде стравлювати пару в суспільно-політичному котлі України до того часу, аж поки більшість українського народу не зрозуміє державної вигоди від цього кроку та його невідворотність.

Ризикуючи перенести частину гнівних звинувачень у непатріотизмі і на свою голову, я спробую довести, що остання Кримська домовленість Президентів Росії і України вигідна не стільки Єльцину і не стільки Єльцину, скільки молодій Українській державі.

Спочатку я наведу трохи в іншій інтерпретації ті аргументи, які ми всі ...чули із уст Президентів, а потім зу...юсь і на деяких інших, яким до цього часу не приділяється належної уваги.

Аргумент перший — економічний: Україна вже півтора року отримує нафту від Росії, а газ ще й від Туркменії в борг, коштів на погашення ...кого немає, як немає їх і на подальшу закупку цих енергоносіїв у близькому майбутньому. А на підході зима.

Всі ми цілком нормально сприймаємо припинення подачі електроенергії підприємству, яке вчасно не сплатило її вартість, або відключення квартирного телефону в разі запізнення із внесенням абонементної плати, але чомусь вважаємо, що нафту та газ нашій державі Росія і Туркменія повинні поставляти в борг та ще й без гарантії його погашення.

Але ж навіть багаті держави нічого нікому не дають у безстроковий борг, а Росію сьогодні багатою не на...веш — вона, як і наша держава, ...ледь зводить кінці з кінцями. ...о того ж видобуток нафти в Росії за останні роки зменшився вдвічі і продовжує падати, а продаж нафти та газу — це фактично єдине джерело надходження валюти до її казни.

І ось на тлі цього безпросвіття, коли здається, що катастрофи не минути, Президент Росії виходить з пропозицією продати їй приблизно за 20 трильйонів карбованців українську частину Чорноморського флоту та здати в оренду Севастопольську військово-морську базу. Звичайно, ніхто Україні цих грошей не дасть, але вони і не потрібні — за них вигідніше погасити 4 трильйони боргу та ще років три в розрахунку на 16 трильйонів отримувати із Росії і Туркменії нафту та газ, які з кінця грудня цього року уже всім споживачам будуть поставлятися за світовими цінами.

Цього терміну, якщо його по-хазяйськи використати, цілком вистачить і щоб побудувати в Одесі термінал для прийняття 40 млн тонн близькосхідної нафти щорічно, і щоб модернізувати принаймні половину нафтопереробних заводів України, які сьогодні із кожної тонни нафти дають лише 40% світлих фракцій (бензин, гас, солярка) в той час як на Заході на аналогічних заводах отримують 75 відсотків.

Аргумент другий — політичний: опоненти нашого Президента стверджують, що з передачею Севастополя в оренду Росії населення Криму розпочне боротьбу за встановлення еквівалентного статусу для всього півострова.

Мені хотілось би, щоб ці опоненти, будуючи свої логічні конструкції, брали до уваги і таке: по-перше, кримський сепаратизм у вигляді ідеології РДК зародився саме в Севастополі, оскільки мав підтримку офіцерів флоту на морі і членів їх сімей та відставних військових — на суші.

Вплив РДК на жителів Сімферополя набагато менший, а в інших містах Криму, навіть на його південному узбережжі, цей вплив зовсім незначний. Що ж до центральних та північних районів напівострова, то в них переважають проукраїнські настрої.

Таким чином, віддавши в оренду Росії зону Севастополя та утворивши навколо неї нормальний кордон, Україна позбавиться головного болю, що його викликає Круглов та його команда, і знекровить сепаратистський рух в Сімферополі, оскільки «кругловці» не матимуть можливості брати участь у мітингах ніде, крім Севастополя, і не матимуть права брати участь в роботі Верховної Ради Криму. В свою чергу на їхні мітинги в Севастополі не матимуть змоги потрапити їхні прихильники з інших міст напівострова.

Це багато скоріше стабілізує ситуацію в Криму, ніж намагання знайти спільну мову з севастопольськими сепаратистами.

Аргумент третій — військово-політичний: противники угоди Президентів стверджують, що, продавши свою частину Чорноморського флоту Росії та віддавши в оренду Севастополь разом з військово-морською базою Україна стає беззахисною на власному морському кордоні. І в майбутньому, навіть побудувавши термінал, вона все одно втратить незалежність, бо кораблі що Росії, що Туреччини легко блокуватимуть доставку нафти танкерами із Близького Сходу. Цей аргумент не витримує критики з чотирьох причин: по-перше, за ці три роки, що ми будуватимемо термінал під Одесою і житимемо ще за рахунок нафти з Росії, більшість кораблів Чорноморського флоту вийде з ладу. Там і сьогодні значна частина підводних човнів така, що, пірнувши під воду, вже не спливе на поверхню. І стоять вони на приколі для того, щоб адміралам і каперангам, які свій вік відслужили на Півночі і на атомних підводних човнах, забезпечувати на період до пенсії місцеотримання відповідних окладів.

По-друге, за три роки Військово-Морський Флот України з базою, наприклад у Феодосії, поповниться це декількома такими красенями, як «Гетьман Сагайдачний», котрий нещодавно зійшов зі стапелів українських корабелів, та десятком нових сторожових кораблів меншого класу, але оснащених сучасним обладнанням. Мобільність, вогнева насиченість та економічність цього флоту буде достатня, щоб захистити морську честь нашої держави. До того ж створення цього флоту забезпечить роботою вітчизняних корабелів.

Третя причина полягає в тому, що без ремонтів і профілактичного обслуговування на українських ремонтних базах, про здачу в оренду яких не може бути і мови, кораблі російського Чорноморського флоту уже через рік не зможуть виходити в море, навіть за відсутності хвиль.

А це означає, що боєздатність російського Чорноморського флоту суттєво залежатиме від стосунків Росії з Україною, що виступатиме додатковим гарантом їх дружнього розвитку.

До речі, ремонти російських кораблів на українських базах також служитимуть надійним гарантом зайнятості працівників цих баз та джерелом надходження російських рублів до українського банку.

Як останню, четверту, причину я хотів би зазначити зацікавленість Росії в побудові та стабільній роботі українського нафтового терміналу, що виключає його блокування російським флотом.

Річ у тім, що через кілька років, внаслідок зменшення видобутку нафти в Росії, вона буде не в змозі забезпечити власні потреби без зменшення експорту, який є джерелом її валютних надходжень. В Росії нафта вже не б'є фонтанами із свердловин, її витісняють на поверхню шляхом закачування води паралельними свердловинами. Така технологія суттєво здорожує її видобуток, і не лише тому, що необхідно задіяти додаткове обладнання, а ще й тому, що неочищена вода швидко «з'їдає» труби, якими у великих кількостях її закачують до нафтового пласта. Тому через декілька років Росії буде вигідно, скажімо в обмін на ліс, кольорові метали та готову продукцію, отримувати з України бензин, гас, солярку для постачання того ж таки Чорноморського флоту, Севастопольської військово-морської бази та областей, прилеглих до кордонів України і зв'язаних відповідними транспортними комунікаціями.

І, виходячи з тієї перспективи, мене дивують сьогодні заяви деяких політичних діячів, серед яких, на жаль, звучить голос Прем'єр-міністра Леоніда Кучми про те, що замість побудови нового терміналу, необхідно розширити той, що є в Одесі, до 12 млн тонн нафти на рік.

До речі, на мій погляд, в жодному разі не можна збільшувати пропускну спроможність нині діючого нафтового терміналу в Одесі навіть до проектних 4 млн тонн на рік, якщо ми не хочемо мати в Одесі «нафтовий Чорнобиль». Адже обладнання на цьому терміналі застаріле і зношене, та й експлуатацію його здійснюють не на всіх ланках з належною відповідальністю, тому його безпечніше демонтувати, ніж модернізувати.

У той же час новий термінал на 40 млн тонн буде збудовано за 50 кілометрів від Одеси західними фірмами за сучасними технологіями з сучасним обладнанням — саме таке стоїть на терміналах Італії, Франції та Греції, розташованих поряд із їх знаменитими курортними пляжами.

Прочитавши попередні рядки, кожен слушно запитає: «Якщо все так добре для України в цій угоді, то який же сенс Президентові Росії її підписувати?»

Не може бути, щоби бідна Росія без всякої вигоди для себе купувала старі військові кораблі і тим допомагала вивести із кризи економіку «невдячної» України?

Вигода для Росії дійсно є, але сьогодні це вигода — суто політична, економічною вона стане лише в майбутньому. Один із аспектів майбутньої економічної вигоди Росії розкрито в аналізі третього аргументу опонентів угоди між Президентами, тому зараз я зупинюся лише на її сьогоденній політичній вигоді.

Політична ситуація сьогодні в Росії нестала. Боротьба між реформаторами Єльцина і консерваторами Хасбулатова загострюється. Кінцевий результат цієї боротьби, від якого залежатиме як подальша доля Росії, так, можливо, і всього світу, визначатиметься значною мірою і тим, кого підтримає армія в цілому і її дуже впливова складова частина — військово-морський флот. Традиційно офіцери флоту, які служили на Півночі, Тихому океані і особливо на атомних кораблях, закінчують службу на Чорному морі, де і виходять на пенсію, одержують постійні квартири і дачні ділянки.

«Загибель» цієї традиції дестабілізує ситуацію на флотах Росії сьогодні і створить проблеми в їх укомплектуванні офіцерськими кадрами завтра. Кому вдасться розв'язати проблему збереження цієї традиції — Єльцину чи Хасбулатову, той отримає додаткові шанси на кінцеву перемогу, яка коштує набагато більше, ніж вартість сотень старих, роз'їдених іржею кораблів Чорноморського флоту. Команда Хасбулатова зробила свій хід, провівши на Верховній Раді Росії рішення про російський статус міста Севастополя. Цей крок спричинив негативну реакцію не тільки в Україні, а й у всьому світі.

Єльцин, запропонувавши Кравчукові продати українську частину Чорноморського флоту і здати Севастопольську військово-морську базу в оренду, зробив свій крок. Це крок цивілізований і вирішує збереження російської флотської традиції на вигідних для України умовах. Нам залишилось усім в Україні лише зрозуміти це і підтримати.

А що для нашого розуміння більш доступні побутові приклади, то я дозволю собі як аргумент на користь викладеної позиції навести таке. Уявіть собі, що поряд живуть два сусіди, городи яких виходять до ставу. Город одного з них, у якого на подвір'ї є колодязь, виходить до заболоченої, зарослої лататтям, насиченої п'явками ділянки ставу. Город другого, який воду бере із колодязя сусіди, виходить до світлої піщаної коси, на якій лежить його напівзатоплений старий човен, прив'язаний до широкого дощатого помосту, з'єднаного з берегом. У ставку риби нема, тому човном давно ніхто не користується за призначенням.

Але в цьому човні дуже полюбляють бавитися сусідські діти, удаючи із себе славетних адміралів.

Звичано, дитячі крики, шум набридають, і одного похмурого дня хазяїн човна, який був не в настрої, гримнув на них і заборонив їм з'являтися на його березі. І, звичайно ж, він був дуже здивований, коли прийшовши до сусідового колодязя, побачив замок на його цямринах. Ви вже самі здогадалися, як уладнали цю справу сусіди, — один з них знову відкрив колодязь, а другий знову дозволив сусідським дітям бавитись у адміралів.

А тепер наведу ще кілька додаткових аргументів на підтримку домовленості Президентів Росії і України.

Перший — сьогодні із мізерних запасів пального, яких не вистачає навіть для забезпечення збирання врожаю, ми досить значну частку виділяємо для потреб флоту і його інфраструктури, а за рахунок дірявого державного бюджету утримуємо всю цю армаду, на якій, до речі, відносна кількість старших офіцерів з високими окладами набагато більша, ніж на інших флотах Росії.

Тому, навіть якби ми і задарма віддали Росії свою частину цього флоту та здали в оренду його основну базу, то це було б рівноцінне багатомільярдному доларовому подарунку з-за кордону нашій державі.

Другий додатковий аргумент — електро-водо- й газопостачання орендованої Росією Севастопольської військово-морської бази та забезпечення моряків російського Чорноморського флоту і їхніх сімей продовольчими товарами завжди здійснюватимуться з території України, і це буде надійним гарантом того, щоб будь-кому з керівників Росії не захотілося шантажувати Україну непоставками того чи іншого продукту, необхідного нашій державі, монополістом якого є наш великий сусід.

Третій додатковий аргумент — ця угода ліквідує основне джерело протиріч Росії і України і працюватиме на відродження економічних зв'язків між нашими державами без підписання будь-яких угод, окрім уже укладених.

До речі, підтримуючи Президента України в його домовленості з Президентом Росії щодо Чорноморського флоту та його бази, я категорично проти іншої його домовленості — стосовно економічного союзу трьох, бо підписання угоди про цей союз консервує структуру економіки України, її видобувно-сировинну спрямованість, захаращеність промисловості збитковими велетами-виробниками неконкурентоспроможними напівфабрикатами, фінансову та бюджетну залежність від цього союзу та позбавлення права вільного вступу в союзи з іншими державами, що, врешті, перетворить нашу державу знову на складову частину Росії, і цього разу, мабуть, уже назавжди.

Тож, читаючи мої аргументи на підтримку угоди Президентів про Чорноморський флот, не поспішайте записувати мене до рядів президентських підголосків, а краще задумайтеся ще раз над їхнім змістом і підтримайте Президента України в реалізації його домовленості з Президентом Росії.

Борис МОКІН,
народний депутат України, академік.

«Панорама», Вінницька обласна газета, № 72, 15 вересня 1993 р.

Продиктовано в номер

Кредитові спілки — в законі

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Кредитові спілки — некомерційні організації, покликані допомагати своїм членам. Прообразом їх можна назвати каси взаємодопомоги, які існували у нас досить давно. Але, як пояснював гість конференції, голова об'єднання кредитових спілок Чикаго Богдан Ватраль, кредитові спілки можуть здійснювати всі види банківських послуг. А от кредити ці спілки можуть надавати лише членам об'єднань, проте під значно менший відсоток, аніж банківський. Поступово установча конференція кредитових спілок перетворилася на методичний семінар. І центральною проблемою, яка хвилювала зібрання, було: як працювати за умов шаленої інфляції. Виявилося, що можна. З'ясувалося також і те, що Україна — не лідер у темпах інфляції в світі. Її значно переважає, скажімо, Болівія. Що ж до методики роботи кредитових спілок, то багато конкретних питань учасники установчої конференції не встигли обговорити за один день. Теоретичну допомогу надасть представництво Всесвітньої Ліги Кредитових Спілок у Києві і спеціально створена при банку «Ажіо» школа.

Гості з США відвідали штаб-квартиру ЛПУ

Постійний представник Національно-демократичного інституту США в Україні Сарра Фансфорд на запрошення керівництва Ліберальної партії України побувала у Донецьку. Під час бесіди з віце-президентом ЛПУ в Донецькій області Сергієм Токаревим було обговорено ситуацію в Україні, програму лібералів щодо виходу з кризи, угоду між Ліберальною партією та Донецьким міським страйкомом. Це не перша зустріч такого рівня. Перед цим експерти вугільної промисловості США Мет Хаага та Роберт Квеннон відвідали шахти Донецька і дали рекомендації Ліберальній партії напередодні укладення угоди із страйкарями про співпрацю.

Діти України: SOS!

Якщо сьогодні діти України — її майбутнє, то наше майбутнє почасти невтішне... Такий висновок можна було зробити із статистики, яку наводили під час роботи Всеукраїнської науково-практичної конференції «Діти України», що відбулася вчора у столичному педагогічному університеті імені Драгоманова. У 1990 році коефіцієнт смертності серед немовлят (кількість смертей на кожну тисячу новонароджених) в Україні становив 12,9, у 1992 — 13,9 і сьогодні цей показник один з найвищих у СНД. Серед випускників середніх шкіл лише 20 відсотків школярів умовно здорові, а у вищих навчальних закладах ця цифра ще печальніша... Потрібно розробити ряд правових та законодавчих актів, спрямованих на збереження і зміцнення дитинства і материнства, — ці та інші пропозиції прозвучали у виступах міністра освіти П. Таланчука, народного депутата В. Єщенко, педагогів, науковців. 1994 рік в Україні намічено провести під знаком сім'ї.

Культура

КОМУ РАДІСТЬ...

Відкриття театрального сезону (яким би за ліком він не був) — завжди подія. Тим паче, коли театр знаний і улюблений, яким є Київський державний академічний російський драматичний театр імені Лесі Українки. Після гастрольних аншлагів його колектив починає новий сезон з новим художнім керівником — добре відомим глядацькій аудиторії режисером Едуардом Митницьким. Не тільки столичні театрали добре пам'ятають його «Варшавську мелодію», «Хазяйку»... Одним словом, важко навіть перелічити всі вистави, які протягом багатьох років, попри різні політичні негаразди дарували нам насолоду вишуканим переплетінням психологічних нюансів персонажів його постановок.

Колись сезони у російській драмі обов'язково починались з постановок української драматургії у перекладі на російську. Та комусь із чиновників це не сподобалось, і традиція зникла. Та не остаточно: як зазначив Е.Митницький на прес-конференції, що передувала відкриттю сезону, уже в роботі «Влюбленная бабочка» Дяченка, плануються постановки «Житейського моря» Карпенка-Карого, «Золотые россыпи, или Чекисты в Париже» Винниченка. Одним словом, нам слід чекати чималої кількості якісних, якщо можна так висловитись, вистав. На щастя, театр цей не зачіпають фінансові проблеми — адже у відповідності з постановою КМ України він знаходиться на державному утриманні. Приємно, що хоча б кілька театрів в Україні мають змогу думати про творчість, а не про те, як вижити взагалі.

Проте новими у театрі будуть не тільки нові вистави — віднині художня рада тут буде призначатися і повністю поділяти з керівництвом відповідальність за життя театру. І ще плануеться створити салон — не салон, клуб — не клуб, одним словом, згуртувати навколо театру інтелігенцію, залучати її до обговорення вже готових вистав і ескізів постановок.

А відкриється новий сезон 1 жовтня прем'єрою «...Пять пудов любви» за п'єсою А. Чехова «Чайка». Режисер — Едуард Митницький.

Катерина ВОРОНЕНКО.

До речі

...А КОМУ — КАПОСТЬ

У славному Севастополі завжди улюбленим святом був День Військово-Морського Флоту з театралізованою виставою у Севастопольській бухті. Та влітку цього року вже втретє уславлене місто приймало учасників театрального фестивалю «Херсонеські ігри» з Росії, України, Польщі, Білорусі, Туркменістану, країн Прибалтики. Багато колективів приїхало сюди за власний кошт — адже для працівників театру такі фестивалі украй необхідні, як науковцям симпозіуми та конференції.

Сталося так, що практичні результати «Херсонеських ігр-93» перевищили художні. Фестиваль дійсно проходив не зовсім рівно. Та ця нерівність — наслідок тих неймовірних перешкод, які довелося подолати його організаторам. Здається, «Херсонеські ігри-93» відбулися завдяки наполегливості та фанатизму головного режисера театру імені Луначарського Романа Мархолія. Проте найдраматичніші події розгорнулися, коли впала фестивальна завіса і гості роз'їхалися. Директор театру М.Кондратенко повідомив Р.Мархолія, що з 1 жовтня цього року посаду головного режисера скорочують. Ось так. Він вирішив, профком постановив, згідно зі статутом театру. Про конфронтацію директора та режисера писала і київська, і московська преса. Такий стан справ не є дивним: вводиться контрактна система і місто має заключати контракт з кимось одним — або з директором, або з режисером. Ситуація ускладнюється й тим, що відповідно до указу Президента всі театри, за винятком театрів національного значення, переходять у підпорядкування місцевих органів управління. Тепер компетентний фахівець з Міністерства культури не зможе зупинити адміністративної сваволі і розв'язати конфлікт з урахуванням не лише місцевих проблем, а й у контексті загальнокультурної ситуації в Україні. А в Україні режисерів катастрофічно не вистачає...

Роман Мархолія понад півроку не може приступити до постановки «Вишневого саду» — з акторами репетиції проводить, а наказу по театру про початок роботи над виставою немає: А тим часом свій кін театр надає гастролерам: ансамблю бальних танців, Кашпіровському. Що буде, коли Р.Мархолія піде з театру? Невідомо. Що буде з фестивалем — теж, адже театр імені Луначарського був зою проведення «Херсонеських ігор». Може статися й так, що бути Севастополю знову з єдиним театральним святом — святом Військово-Морського Флоту.

Оксана СЕННИК.

Зверніть увагу

НЕ ДИВУЙТЕСЯ, ЯКЩО ЧОЛОВІК ІЗ СИНЬО-ЖОВТОЮ КАРТКОЮ ПРЕДСТАВИТЬСЯ МІЛІЦІОНЕРОМ...

Днями в Міністерстві внутрішніх справ України розпочали видавати службові посвідчення особи нового зразка для атестованих співробітників усіх підрозділів та органів системи МВС. На думку спеціалістів, вони не тільки надійно захищені від підробки, а й повною мірою відповідають загальноприйнятій міжнародній практиці.

Передбачається, що обмінну кампанію буде завершено до 1 липня 1994 року. А до цього часу в нашій державі діятимуть посвідчення особи як старого, так і нового зразків.

В. ШИРОЧЕНКО.

Спорт

Моду диктують стабільні

Першість України з футболу. Перша ліга. 10 тур. «Нафтовик» — «Дніпро» — 0:0. «Автомобіліст» — «Динамо-2» — 1:0. Гол: Мартинюк(68). «Норд-АМ-Поділля» — «Приладист» — 2:0. Голи: Федорко(28), Тимченко(40). «Кристал» — «Закарпаття» — 1:1. Голи: Гусак(80, з пенальті) — у господарів; Замрій(65) — у гостей. «Десна» — СК «Одеса» — 1:1. Голи: Четверик(34) — у господарів; Пархоменко(44) — у гостей. «Хімік»(Житомир) — «Артанія» — 1:1. Голи: Леонов(30) — у господарів; Запишний(51) — у гостей. «Хімік»(Сєверодонецьк) — «Сталь» — 1:1. Голи: Майборода(65) — у господарів; Цвік(52) — у гостей. «Поліграфтехніка» — «Скала» — 3:0. Голи: Пугач(29), Чуйченко(62), Казаков(64). «Ворскла» — «Прикарпаття» — 1:0. Гол: Марченко(42).

	В	Н	П	М	О
Сталь	7	1	1	16—11	15
Евіс	6	2	1	26—8	14
Норд-АМ-Поділля	6	2	2	18—8	14
Дніпро	5	2	2	14—8	12
Поліграфтехніка	4	4	1	13—5	12
Прикарпаття	4	3	3	22—14	11
Закарпаття	4	3	2	10—9	11
Ворскла	4	3	2	7—9	11
Нафтовик	3	4	3	11—10	10
Хімік С	4	1	4	15—15	9
Металург	4	1	4	11—16	9
СК Одеса	3	3	4	11—10	9
Хімік Ж	3	3	3	8—13	9
Кристал	2	4	4	6—8	8
Автомобіліст	2	2	6	14—19	6
Приладист	2	2	5	7—13	6
Скала	2	2	6	7—15	6
Артанія	1	4	5	6—17	6
Динамо-2	2	1	6	7—12	5
Десна	2	1	6	9—18	5

Цей тур пропускав миколаївський «Евіс», і навіть нічия в Сєверодонецьку вивела алчевську «Сталь» в одноосібні лідери. Наздогнало миколаївців і «Норд-АМ-Поділля». Але слід врахувати й те, що «Евіс» має гру в запасі.

Після минулого туру турнірну таблицю замикав сумський «Автомобіліст». Але перемога вдома над київськими динамівцями навіть із скромним рахунком дозволила сумчанам стрибнути вгору одразу через чотири сходинки: з 20-го місця на 15-е.

Утім, подібні переміщення, немає сумніву, спостерігатимуться й надалі. Стабільністю відзначаються одиниці серед учасників змагання. Адже навіть такі, здавалося, досвідчені колективи, як «Прикарпаття», потрапляють до широких чорних смуг. Дві поразки поспіль на виїзді відкинули іванофранківців, які ставлять на меті вихід до вищої ліги, від лідируючої групи. І для того, щоб повернутися нагору, треба чимало і фізичних, і нервових витрат...

Петро ОБОЛОНЧУК.

До овертайму не дійшло

Чемпіонат МХЛ. «Тівалі» — СКА — 1:0, «Пардаугава» — «Динамо» — 1:4, «Салават Юлаєв» — «Кристал» — 5:1, «Торпедо» НН — ЦСКА — 4:5, «Хімік» — «Торпедо» Я — 3:4.

«Сокіл» (Київ) — «Крылья Советов» (Москва) — 5:4 (1:1, 1:1, 3:2). Шайби закинули: Фадєєв (4), Литвиненко (33), Олецький (49), Гончаренко (51), Кавешников (54) — у господарів; Твердовський (19), Єрофеєв (37), Потайчук (58), Скопінцев (59) — у гостей.

За шість хвилин до фінальної сирени кияни, які чудово настроїлися на поєдинок з солідним суперником, вели перед 5:2. І, мабуть, вирішили, що нічого вже не станеться. Але гості покарали господарів за поблажливість. Утім, до додаткового (овертайму) періоду не дійшло. «Сокіл» утримав перемогу.

У складі «Крыльев Советов» виступає ціла група хокеїстів 1976—1977 років народження — зовсім хлопчики. Ну то й що? — запитає читач. А річ у тому, що кілька з них — вихованці... донецької ДЮСШ. Що ж, на Україні закриваються хокейні клуби, а в Росії ні. Тому й вирушають до сусідньої держави здібні спортсмени. Отож, як кажуть, працюватимемо на дядю.

Завтра «Сокіл» в Мінську зіграє з «Тівалі», а в неділю в Ризі з «Пардаугавою». Ну, а поєдинок з московським «Динамо» кияни проведуть 6 жовтня в Палаці спорту! Знайшлися таки добрі люди і заплатили за оренду.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Милосердя

Заклик до людських сердець

Благодійну акцію в рамках святкування дня міста під назвою «Степові дзвони» провело управління освіти Кіровоградського міськвиконкому. Організатори звернулися до державних підприємств, громадських організацій, підприємців, комерсантів та бізнесменів, людей зі щедрим серцем, яким небайдуже майбутнє нашої держави, з проханням допомогти дітям-сиротам, напівсиротам, багатодітним, малозабезпеченим сім'ям. Внески приймалися просто на центральному майдані міста.

Микола ВОЛОК.

Пам'ять

Храм на місці страти

Цими днями жителі Кортеліс та навколишніх волинських хуторів освятили новий храм Успіння Божої Матері, збудований на місці церкви, в якій 51 рік тому згоріли невинні люди.

За всю п'ятисотлітню історію найстрашнішим днем для села було — 23 вересня 1942 року. Цього дня фашисти знищили 2875 його мешканців, серед яких — більш як півтори тисячі дітей. Після війни від села залишилися самі могили та обгорілі комини.

Але Кортеліси відродилися. І сьогодні тільки один свідок цієї трагедії нагадує людям про минуле: опалений вогнем трьохсотлітній дуб.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

У сусідів

Шушкевич—Кебич: криза влади

Що ближче до відкриття чергової сесії Верховної Ради Білорусі, то сильніше загостряються пристрасті. Якщо раніше Голова Ради міністрів В'ячеслав Кебич і Голова Верховної Ради Станіслав Шушкевич обмежувалися легкими випадами на адресу один одного, то тепер їхня словесна перепалка з кожним днем дедалі більше розростається.

Підлило масла у вогонь висловлювання В.Кебича, що містило в собі різку критику роботи Верховної Ради. Вона зводилася до того, що в республіці є дві сили. З одного боку — патріотична, та, що виступає за зміцнення зв'язків з Росією, а з другого — націоналістична — Голова Верховної Ради та опозиція на чолі із Зеноном Позняком, які патріотам всіляко протидіють і тому заважають стабілізації економіки. Реакція не забарилася. С.Шушкевич терміново зібрав на прес-конференцію журналістів і висловив свою точку зору, зробивши наголос на бездіяльності уряду, який довів країну до кризи. Дісталось також і депутатам, яких С.Шушкевич назвав дилетантами в політиці.

Після цього з'явилися чутки про можливу відставку С.Шушкевича на найближчій сесії Верховної Ради під натиском більшості. Сам же Станіслав Станіславович у виступі по телебаченню прямо заявив, що ставитиме питання про відставку уряду, який, на його думку, сьогодні навіть за структурною будовою, не кажучи про методи роботи, нагадує громіздкий колишній ЦК. «Уряд в нинішньому номенклатурно-комуністичному вигляді далі керувати республікою неспроможний — він і так поставив Білорусь на коліна своїми безграмотними рішеннями і відсутністю цілеспрямованих шляхів до ринку», — підкреслив він. Яка буде реакція опонентів, покаже час. Але вже сьогодні видно, що криза влади у республіці намітилася чітко.

Віктор ХОРОШКО.

Ваша безпека дуже важлива для нас

Гості України

На запрошення міністра оборони України К. Морозова міністр оборони Великобританії Малколм Ріфкінд відвідав нашу державу. Під час перебування у Києві він відповів на запитання кореспондента «ГУ».

— Українські стратегічні інтереси в галузі політики, економіки і безпеки в Європі тісно збігаються з інтересами Об'єднаного Королівства, — зазначив пан Ріфкінд. — Наші держави мають докласти спільних зусиль для побудови нової Європи — Європи миру, стабільності і співробітництва. Весь Європейський континент має тепер можливість об'єднатися на засадах спільних цінностей — свободи, демократії, прав людини і поваги до закону.

Радикальні зміни в Європі надають усім нам унікальну можливість розширити свою співпрацю в багатьох напрямах, пов'язаних з підтримкою стабільності й безпеки в економічній, соціальній і екологічній сферах, що нерозривно пов'язано з оборонними аспектами.

Отже, проблеми безпеки висуваються на перший план, і важливість їх для України важко переоцінити. При цьому військові аспекти мають посідати в домовленостях належне їм місце.

— Пане Ріфкінд, яких домовленостей досягнуто з військовим відомством України, адже це перший візит міністра оборони Великобританії до нашої держави?

— Міністр оборони Морозов і я підписали меморандум про порозуміння, який окреслює найважливіші напрями майбутнього співробітництва наших держав у військовій та оборонній галузях. Наше співробітництво поширюється не тільки на розв'язання основних питань зовнішньої політики. Угода спрямована й на розвиток широкого і ефективного співробітництва взагалі. Одним з найпростіших і, як я вважаю, найважливіших, напрямів є майбутнє співробітництво з питань, пов'язаних з улаштуванням офіцерів, котрі залишають збройні сили після багатьох років відданої служби. Ці люди можуть багато зробити на користь суспільства. Уже кілька останніх років міністерство оборони Об'єднаного Королівства приділяє особливу увагу влаштуванню колишніх військовослужбовців у цивільному житті, і я маю надію, що українські збройні сили зможуть скористатися з нашого досвіду і допомоги у розв'язанні цієї проблеми.

Водночас із зусиллями, спрямованими на перебудову і переорієнтацію збройних сил, ми обговорили з вашими політиками нову систему безпеки на XXI століття для всього Європейського континенту. З усіх цих питань Україна має значну заінтересованість, і я впевнений в тому, що її вплив на ці процеси буде досить вагомий. Історія, економіка, політика та військові інтереси України дають підстави пов'язувати її долю з Європою. Хочу висловити надію, що відносини України й Об'єднаного Королівства, а також України і НАТО у майбутньому будуть тісніші. Адже проблеми безпеки, які стоять перед європейськими країнами, не можуть бути розв'язані зусиллями якоїсь однієї організації, тут мають спільно працювати всі товариства, що об'єднують країни Європи і Північної Америки. Ця співпраця має велике значення для підвищення стабільності й запобігання конфліктів і розбрату, що спричиняються внаслідок економічної нерівності й політичного екстремізму.

Ми візьмемо до уваги інтереси України, розв'язуючи зазначені проблеми. Ваша безпека дуже важлива для нас.

Я сподіваюся, що моє перебування сприяло і сприятиме подальшому поглибленню відкритих і конструктивних відносин наших держав, зокрема, ми можемо глибше усвідомити ту важливу роль, яку відіграють наші збройні сили в підвищенні безпеки і стабільності в Європі.

— Дякую за бесіду.

Ігор ЗАБІЛИК.

На зв'язку Москва

ДЕДАЛІ ШИРШАЄ ФРОНТ...

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

МУВС Москви виступило з заявою, в якій повідомило про триваюче озброєння бойовиків та їх небажання здавати зброю. На ранок 28-го було блоковано ще кілька прилеглих до «Білого дому» вулиць, фронт протистояння розширився. Солдати внутрішніх військ подекуди на вулицях навіть натягнули колючий дріт.

Такі застережні заходи зовсім не зайві, адже раз у раз з вікон «Білого дому», демонструючи рішучість і бажання йти до кінця, виставляли стволи бойової зброї, включаючи навіть кулемети. Але, судячи з усього, колишні народні депутати і їхні прибічники (кількість перших дедалі меншає, а других, в основному, залишається незмінна) продовжують розраховувати лише на те, що прихильники Єльцина підуть на приступ і проллється кров, а це може стати вагомим аргументом у новій передвиборчій кампанії. Продовжує розмахувати кулаками Руслан Імранович. Минулого дня він знову забув про своє непохитне прагнення боротися до кінця, зажадав від Єльцина відмінити всі останні укази і розпорядження, «а там подивимося, що з ним (тобто з Єльциним) зробимо». Виступаючи з балкона «Білого дому», Хасбулатов розповів чергову страхітливу подробицю: відома спецгрупа «Альфа» виводиться на раніше підготовлені позиції, щоб захопити «президента» Руцького. Але влада, схоже, штурмувати «Білий дім» не збирається, намагаючися засілих там знесилити.

На допомогу колишнім депутатам намагалися було прийти колеги з Краснопресненського району, але направлену до «Білого дому» цистерну з дизельним пальним зупинила міліція. До речі, всі технічні служби будинку діють лише за рахунок автономних джерел. Світло подають на кілька годин на добу завдяки дизельним установкам, що розташовані у підвалі, з холодильників дістали запаси продовольства, що опинилося в приміщенні. Сміття звалюють горами в тому ж приміщенні і довкола, каналізація не функціонує. Отож учасникам «десятого надзвичайного з'їзду» не позаздриш.

У решті політична ситуація в російській столиці продовжує залишатися спокійною. І попри чутки, що їх розпускають з «Білого дому», жоден військовий округ на бік колишніх депутатів не переходить. Мало того, як свідчать соціологи, рейтинг Єльцина після введення ним заходів надзвичайного характеру особливо зріс серед представників силових структур, що втомилися від безхребетності влади, пустої балаканини і суперечливих інструкцій, котрі йшли від різноманітних інстанцій.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

P.S.

Коли матеріал готували до друку, стало відомо, що уряд Москви ультимативно зажадав: колишнім народним депутатам до 10 годин ранку 29 вересня залишити приміщення.

Американський калейдоскоп

Чи бідують сенатори?

Журнал «Перейд» опублікував статтю про доходи американських законодавців, яку наводимо нижче:

27 сенаторів США мають активи, що становлять один мільйон доларів і більше, причому на першому місці серед них — пані Дайенн Файнстайн, яка входить до числа чотирнадцяти нових членів сенату. Сенатор-демократ від штату Каліфорнія пані Файнстайн та її чоловік, власник будівельної фірми Річард Блюм, мають сукупний чистий доход принаймні в 38 млн. доларів.

Сенатор-демократ Клейборн Пелл числиться другим у списку мільйонерів, його капітал становить 17 млн. доларів. За ним іде республіканець від штату Міссурі Джон Денфорт, який має чистого доходу 16 мільйонів.

На протилежному боці фінансової шкали — п'ять сенаторів з авуарами нижче від нульової позначки, інакше кажучи, з боргами, одержаними внаслідок витрат на проведення передвиборних кампаній. Найбідніший — демократ від штату Нью-Мехіко Джефф Бінгемен — має збитки на суму 313 тис. доларів.

З новообраних членів сенату «найнезабезпеченіший» — демократ від штату Вісконсін Рассел Файнголд, у нього немає ні активів, ні боргових зобов'язань, лише щорічна платня сенатора в розмірі 133 тисячі 644 долари.

Дитини не образять, листа не вкрадуть

У США запатентовано два пристрої, призначені допомогти людям у розв'язанні їхніх побутових проблем: «поштовий сигналізатор» та «електронний наглядач». «Поштовий сигналізатор» розробили два інженери зі штату Коннектікут — Джон Шеа і Коллін Мерфі. Його призначення — оповістити мешканців багатоквартирного будинку чи власників приватних будинків, що до їхніх поштових скриньок надійшла якась кореспонденція або, навпаки, що ніякої кореспонденції немає. В поштовій скриньці для цього встановлюють мініатюрний радіопередавач, і, як тільки дверцята скриньки відчиняють, тут же йде радіосигнал, що його приймає радіопередавач, встановлений у квартирі чи в будинку. Причому водночас із дзвінком загоряється лампочка, що не гасне доти, доки ви не сходите по пошту. Передавач має автономне живлення — батарейки — і може передавати сигнали на відстань до 400 метрів.

«Електронний наглядач» покликаний розвіяти сумніви батьків у тому, що найнята ними сидылка для догляду за дитиною виконує свої обов'язки сумлінно. Цей пристрій розробила компанія «Тотал рикол», що має штаб-квартиру в Спринг-Веллі (штат Нью-Йорк), разом з корпорацією «Соні». Замасковано його під коробку або шкатулку розміром товстої книги, що її можна покласти на стіл чи на полицю. Всередині такої коробки встановлено відеокамеру та магнітофон, енергії у батарейці (її можна підзаряджати) вистачає на те, аби протягом 5 годин підряд записувати все, що відбувається в кімнаті. Причому навіть за досить слабкого освітлення. Після повернення додому батьки можуть проглянути запис на відеомагнітофоні.

«Небесні» проблеми

Найважчий для зльоту, вважає більшість американських пілотів, — вашингтонський аеропорт «Нешнл». Таку думку висловили 82 проценти учасників опитування, що його провела компанія «Марк Клементс рісерч». Вона опитала 245 пілотів пасажирських авіакомпаній, переважна більшість яких має льотний стаж не менш як 20 років.

Багато хто з пілотів нарікав на необхідність робити різкі маневри на підході до «Нешнл», з тим щоб уникнути заборонених для польотів зон над Білим домом та іншими будівлями, де розташовані найважливіші державні установи США.

Як повідомили 69 відсотків опитаних льотчиків, їм доводилося, принаймні один раз, бути свідками того, що хтось із тих, хто перебував у кабіні членів екіпажу, засинав під час польоту. 4 відсотки були свідками того, що хтось із членів екіпажу з'являвся на борту літака в нетверезому стані. 38 відсотків пілотів вважають, що їм доводилося бути в ситуаціях, коли аварія літака здавалася неминучою.

Екологія коштує дорого

Нафтовим компаніям США доведеться витратити не менш як 166 млрд. доларів протягом 20 років, щоб їхня діяльність не порушувала чинні та передбачувані закони з охорони навколишнього середовища. Такий висновок, за словами газети «Уолл-стріт джорнел», міститься в дослідженні, опублікованому міністерством енергетики США.

Оцінюючи дані, Національна нафтова рада зазначає, що корпорації витрачатимуть на це щорічно приблизно вдвічі більше, ніж вони це робили в другій половині 80-х років. «Це величезна цифра», — заявив президент Національної асоціації нафтопереробних підприємств Урбан Стернфелс. А за словами незалежного експерта в цій галузі Лоуренса Голдстайна, «йдеться про витрати за нинішнього рівня діяльності без нарощування виробничих потужностей».

СОЛОДКИЙ ЦУКОР З ПРИСМАКОМ ГІРКОТИ

Вислухавши мої привітання і побажання з нагоди Дня незалежності, представник Президента в Немирівському районі Михайло Матієнко з болем сказав:

— Побажайте, щоб ми вчасно і без звичних втрат викопали й вивезли буряки. Бо як бути з пальним? Його треба вдвічі більше, ніж на перші жнива? Та й погода. Ось і болить голова...

Мабуть, не лише через це, бо, відвідуючи держадміністрації в районах, я бачив, скільки власних турбот несуть люди до виконавчої влади. Але нині, особливо на Вінниччині, головна турбота — цукрові буряки.

Буряківництво — валютна галузь України. Це добре розуміють в області, яку в недавні часи називали «цукровим Донбасом». Розуміють і багато роблять, щоб цукор «працював» на державу.

Перед самим початком сезону в селі Ковалівці Немирівського району відбулася обласна нарада-семінар цукровиків. Що ж вона дала? Директори заводів, головні інженери, бухгалтери, економісти, з якими я розмовляв, казали: «Нічого» або «Так собі». Наради, певне, потрібні. Але саме наради, де справді радяться. Тут же все — в апробованому десятиліттями стилі. В прикрашеному гігантськими картинами залі, на яких вождь революції радиться з українськими селянами, ніхто ні з ким не радився.

Під керівництвом Віктора Легуна, недавнього першого заступника представника Президента в області (днями його звільнено), й Бориса Жмаки, голови асоціації «Вінницяцукор», рада директорів схвалила відсотки відвантажень майбутнього цукру рідній асоціації і такому ж рідному концерну «Укрцукор». Схвалені одностайно, але не можу не згадати, що при цьому було строге застереження проти... «економічного сепаратизму». Підвищили і платню голові асоціації. Це, кажуть, треба, бо робить же людина. А от чи слід стільки «білого золота» віддавати канцеляріям і на яку розкіш воно там витрачається?

Таке питання виникало і в колективах, де я побував до наради. Очевидно, це й бентежило представника Президента в області М. Дідика, який заявив, що «нам люди не простять крайньої технічної запущеності в цукровій галузі». Правда, на нараді, де я конспектував одкровення лідерів українського цукроваріння (щоб повчитися, адже на Вінниччині більше, ніж будь-де, цукроварень — 39, площа засіву буряками ширша, ніж у багатьох країнах Європи), Б. Жмака, ніби упереджуючи докір представника Президента в області, проголошував, що наші заводи нині «не на рівні терещенських, собацьких і т. д., як це дехто заявляє». Проте він тут же себе спростував, коли порівнював із Заходом — в Англії, приміром, 12 грудня закінчується копання буряків і того ж вечора завершується цукроварний сезон, тому втрати становлять лише близько 1 відсотка. А в нас? Ще жоден комп'ютер не підрахував. Може не 30 відсотків, а більше...

Ще згадувалося, що в Західній Європі 1,5 мільйона гектарів під буряками, а в нас — 1,7. Там вихід цукру — 15 мільйонів тонн, а в нас утричі менше. Навіть в сусідній Австрії один гектар дає близько 90 центнерів цукру, в нас — найбільше 32. Там висока технологія, сучасні машини, казав Б. Жмака, а в нас...

За порадою Бориса Івановича я мав бесіди з кількома директорами заводів по завершенні наради-семінару в Ковалівці. А в Кирнасівку, що за Тульчином, поїхав наступного дня, бо Іван Точин дуже поспішав на рідне підприємство. Чи таке воно йому рідне? На заводі, розташованому на території великого мальовничого села та історичного міста Тульчин, усі кажуть, що саме так. Хоча директором він тут близько трьох років.

Кирнасівка й раніше не пасла задніх, але з приходом нового директора буквально «рвонула» вгору. Торік підприємство посіло перше місце в області, а в Україні увійшло в першу десятку.

Не називатиму ті зміни, які сталися на виробництві за якихось два роки. Скажу лише про побут. Завод утримує власним коштом два зразкові дитсадки, побуткомбінат, в якому послуги на одну третину дешевші від звичайних. Є магазин, перукарня, майстерня з ремонту взуття. Підсобне господарство забезпечує тисячний колектив м'ясом і молоком. Споруджено свинарник на 200 голів, теплицю. Завершується будівництво Палацу культури, двох сорокаквартирних будинків і кількох чотири- і двоквартирних. Незабаром відчиняться двері власного оздоровчого пункту та гаража на 55 машин з усіма ремонтними службами. В перспективі — будівництво заводу з виробництва лимонної кислоти з відходів цукрового виробництва, а також спільно з французами — з випуску сухого жому. Я вже бачив зразки цих чудових гранул. Вони — перші в Україні. Але для чого сухий жом, не відразу второпав. Пояснили: його можна везти не лише в області, де немає цукроваріння, а й експортувати за моря-океани.

Так ось де ще валюта України! Але не скрізь це розуміють. І чим далі від землі, на якій працьовиті наші люди зростили чудові солодкі корені, тим менше цього розуміння.

«Дурні та гордії ми люди», — з болем писав Шевченко в пустельному Кос-Аралі. Але звучить це актуально і сьогодні. Плачемо на весь світ: немає власних енергоносіїв, золотих копалень, немає валюти! Але хіба ж усе це було, приміром, у Південній Кореї, сусідній Туреччині чи в суворокліматичній Фінляндії, які увійшли за рівнем економіки і життя людей в першу десятку країн світу? І хіба у них є те, чим Бог наділив Україну?

Іван ВАЛЬКО,
професор, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Вінницька область.

МИ ЗА ПРЕЗИДЕНТА

Й ЗА ТЕ, ЩОБ ВІН УЗЯВ НА СЕБЕ ВСЮ ПОВНОТУ ВЛАДИ

(Початок на 1-й стор.).

Людей, які запевняли, що вони очолюють увесь страйковий рух, сьогодні обласкали ті, кого шахтарі змусили 1989 року каятися в гріхах. Тепер вони зімкнулися з ними, захопили владу в Донбасі, перекинули міст на Київ і оточили щільним кільцем уряд, де ведуть разом з прокомуністичними силами атаку на незалежність України.

Або інше. Ось прибув нещодавно з Росії відомий Микола Азаров, який очолює так звану партію «червоних директорів», котра орієнтується не на розвиток національної економіки, а допомагає перемогти великодержавним амбіціям певних сил сусідньої країни. Ці директори, перебуваючи на державній службі в Україні, не сприймають її саму. А їх непогано оплачують з наших кревних податкових копійок. Користуючись безвладдям, вони будують собі палаци. Подивіться в місті Харцизьку на палац генерального директора виробничого об'єднання «Жовтеньвугілля» Віктора Хомуляка. Це він, як і Звягільський, сидів на газонах з шахтарями на страйках, стеріг, щоб ніхто не втік завчасно. Чому ніхто не запитав у цього князька, чого це поряд з його ударним будівництвом стоїть чотири роки зачинений дитячий садок? Наші промосковські патріоти, які тягнуть народ до старого колоніального ярма, не хочуть знати, що Донбас будувала молодь Полтави й Криму, Вінниці й Тернополя, Київщини та Львівщини, і ці узи з Україною нерозривні, він — споконвіку земля України.

Так, ми за здорові економічні зв'язки з Росією, але, даруйте, в «Известиях» було недавно написано: «...с Украины привозят в Москву картофель и продают его по 200 рублей за килограмм, что в два раза дешевле, чем продают местные хозяйства». Арифметика проста: ціна в перерахунку на купони становить три тисячі карбованців за кілограм. І це рай, куди нас намагаються затягти?

Наша шахта співробітничає з колгоспом у райцентрі Куйбишево Ростовської області. Це колишня Голодаєвка, батьківщина маршала Гречка. У нас помідори коштують 1000 карбованців за кілограм, у них — 1000 рублів. Тобто, у 8—15 разів дорожче. І це також рай? Ми, як і належить партнерам, переказали гроші за їхні товари, проте досі ні продукції від них одержати, ні хоча б гроші повернути не можемо. Це що, партнерство?

Весною цього року ми зверталися по допомогу до Донецької обласної Ради. Адже ми на своїй акціонерній шахті працюємо чесно, без державних дотацій. Ми прохали, щоб Рада підтримала нас як борців за нову економіку, але там відмовили. Що ж це за Рада? Ради, що не хочуть добра людям?

Нас обманюють, заявляючи, що Україна без російських енергоносіїв загине. Проте є величезні поклади вугілля у Донбасі, є буре вугілля Кіровоградщини, що його можна переробляти на моторне паливо, газ і кокс. На межі Черкащини й Кіровоградщини на глибині 300 метрів лежать 3 мільярди горючих сланців. На жаль, Україна досі не приступила до їх перероблення, як не розпочала видобуток золота в Кіровоградській та Дніпропетровській областях, фосфатів у Донбасі, поліметалевих руд на Харківщині, зв'язаного водню на берегах Азовського й Чорного морів. Де наша національна гордість, громадянський обов'язок? Чому потенційно найбагатша в Європі країна найбідніша?

Ми закликаємо шахтарів, усіх чесних людей України. Брати, схаменіться, зупиніться, припиніть загрожувати страйками за вказівкою недругів України!

Ми закликаємо Президента — гаранта конституційності і демократії, в ім'я блага всіх чесних людей, в ім'я багатостраждальної України, її майбутнього, попри крики наших недругів, зараз, на порозі важкої зими, негайно взяти, згідно з Конституцією, до своїх рук усю повноту влади й вести державу твердим курсом і втілювати в життя економічні реформи.

Звернення прийняте одностайно на зборах шахтарів 16 вересня 1993 року і підписане за дорученням колективу акціонерної шахти страйккомом підприємства «Кам'янка-Шахтарська».

Бізнес-контакт

НЕ У БРОВ, А... ДОВКОЛА ОКА

Працює у цілому світі, а віднині і в Україні, німецька фірма «ZEISS»

У Києві, в приміщенні Республіканського планетарію, відкрила власне бюро фірма «Carl Zeiss Jena GmbH», створена по возз'єднанні Німеччини на основі комбінату VEB (колишня НДР).

Основа діяльності групи «Zeiss» — виробництво й продаж високоякісної окулярної оптики, точної механіки й електроніки, впровадження цих досягнень у повсякчасне життя, зокрема у фармацію, медицину, хімію, металургію, будівництво, народну освіту. Завдання бюро — наведення контактів з українськими партнерами, проведення консультацій технічного й прикладного характеру, виявлення можливостей фінансування тих або інших проектів, розширення національної мережі збуту. Сьогодні в Україні вже працюють дев'ять таких фірм, котрі представляють інтереси «Zeiss». Реалізовано перші поставки мікроскопів й медтехніки, укладені довгострокові контракти. Фірма взяла участь у виставках «Довкола ока» у листопаді 1992 року, «Хімія» у квітні й «Інмедтех» у травні 1993 року, широко подавши в такий спосіб свій виробничий профіль. У листопаді цього року фірма візьме участь у дніпропетровській виставці «Метал-93».

Що ж до самої групи «Zeiss», до котрої входить «Carl Jena GmbH», то вона має понад сто представництв у вісімдесятьох країнах світу. Її оборот за минулий рік склав 2,4 мільярда німецьких марок, що висунуло групу до десятки найбільших компаній Німеччини. Головним підприємством групи є фірма «Carl Zeiss, Obezkochen», до возз'єднання країни відома в колишньому Радянському Союзі як «Opton Feintechnik GmbH».

Підприємства групи щорічно інвестують у наукові дослідження й розробки близько 10 відсотків всього обороту, що значною мірою сприяє якості продукції й завоюванню нових ринків збуту.

У рамках групи фірма «Carl Zeiss Jena GmbH» несе відповідальність за збут продукції в Україні, цілому СНД, Балтії, Польщі, Чехії і Словаччині.

На прес-конференції, присвяченій відкриттю бюро, керуючий німецької фірми Михайло Хіллер зазначив, що цю подію слід розглядати як необхідний і обнадійливий етап ділових зв'язків, спрямований на розвиток й успішне співробітництво фірми «Zeiss» і підприємств та установ України. А що стосовно співробітництва з Республіканським планетарієм, то ще до відкриття бюро було підписано договір про обладнання його новітніми планетарними приладами. Цей факт красномовно свідчить, що «Zeiss» прийшов до нашої держави з цілком серйозними намірами.

Леонід БРОВЧЕНКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

УКРАИНСКАЯ БИРЖА НЕДВИЖИМОСТИ «КРИСТИНА»

УБН Кристина

ДЕНЬГИ ДЕЛАЮТ ДЕНЬГИ

ГОСПОДА!

Департамент кредитных ресурсов УБН «Кристина» сделает из Ваших денег БОЛЬШИЕ ДЕНЬГИ!

ГОСПОДА! Ежемесячно мы продаем кредитные ресурсы своих клиентов на сумму, превышающую

10 000 000 000 (миллиардов!) крб.,

а в ближайшее время намерены удвоить ее

Господа кредиторы!

Имеем честь доложить Вам: сегодня средняя ставка за кредит превысила 350 — 400 % годовых! И это не предел! Мы, как и прежде, гарантируем кредиторам поручительство самых надежных банков Украины и нашу заботу об их деньгах, как о своих собственных. Покупателям кредитов гарантируем юридическую безупречность, конфиденциальность и надежность всех финансовых операций.

ДЕЛАЙТЕ ВАШИ ЗАЯВКИ, ГОСПОДА!

ДЛЯ ВАС МЫ РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

УДАЧИ ВАМ, ГОСПОДА, И ПРОЦВЕТАНИЯ!

252030, г. Киев, ул. Владимирская, 57

224-55-81, 224-82-36, 224-14-98, 244-21-59

Факс (044) 244-18-80

На круги своя

Скарби живопису повертаються в Україну

«...Сьогодні, коли національна культура зазнає небаченого тиску комерціалізації, коли молодь втрачає національні орієнтири, духовність, я прагну своїм даром народові ще і ще раз нагадати, що наше життя, наще щастя має передусім визначатися саме духовністю, любов'ю, що інтереси України мають бути над усе».

Так писав у своєму листі в березні 1992 року славетний художник-монументаліст Григорій Синиця на ім'я Президента Леоніда Макаровича Кравчука. Художника було тоді вшановано Державною премією України імені Т.Шевченка за відродження української національної колористичної школи монументального живопису і створення циклу творів «Україно, життя моє». Увесь доробок, що його створював митець протягом півстоліття, він передав у дар рідному народові, у власність України. Це майже 500 творів в унікальній техніці флоромозаїки, а також олійного живопису, акварелі тощо.

Нині в Київському політехнічному інституті створено першу в країні вузівську картинну галерею українського національного колористичного живопису, що складається з творів Синиці.

Проте доля великої частини картин художника, які він вирішив передати в дар народові, лишалася невідомою. Справа в тому, що майже півстоліття Синицю звинувачували у «бойчукізмі» та «формалізмі», а особливо скрутно йому довелося наприкінці сімдесятих, коли працював над серією, присвяченою козацтву. Нависла загроза арешту. Тож треба було надійно сховати картини. У 1980 році один із шанувальників митця, науковець з Підмосков'я, запропонував узяти велику частину творів, зокрема саме олійний живопис, на тимчасове збереження до кращих часів. За першою ж вимогою художника зобов'язувався усе повернути в Україну.

Пізніше, коли 1990 року Григорій Іванович звернувся з проханням повернути йому твори, відповіді не отримав. Не вдалося досягти домовленості і представникові Київського фонду культури, що сприяв тоді художникові...

І от завдяки зусиллям Національної комісії з питань повернення в Україну культурних цінностей, відділу культурних зв'язків Міністерства закордонних справ України та посольства України в Росії досягнуто домовленості з родиною, в якій зберігалися картини Григорія Івановича, про передачу їх на Батьківщину. Колекцію вже перевезено до посольства, де й розгорнуто персональну виставку митця. Після цього картини «приїдуть» до Києва і поповнять галерею політехнічного інституту.

Повернута колекція налічує 176 творів. На щастя, зберігся й ескіз до відомої мозаїки «Прометей», що її творив Синиця у співавторстві зі своїми учнями та соратниками — Галиною Зубченко, Геннадієм Марченком та незабутніми Аллою Горською, Віктором Зарецьким — у Донецьку в 1966 році. Саме в той щасливий час і були зроблені ці фотографії. Як бачимо, до компанії відомих художників приєднався Василь Стус. Як це сталося, гадати не будемо, адже всі вони товаришували, часто збиралися разом, мріяли, дуже вірили в майбутнє. І тому, мабуть, їхні обличчя такі радісні.

Григорій МЄСТЄЧКІН,
мистецтвознавець.

На знімках: Григорій Синиця в компанії Алли Горської, Віктора Зарецького і Василя Стуса. Фото на згадку робила Галина Зубченко, тому відсутня на знімку.

ИНФОРМАЦИЯ (ПРОСПЕКТ)

эмиссии о втором выпуске акций Внешнеэкономической акционерной компании «Свитязь»

I. ХАРАКТЕРИСТИКА ЭМИТЕНТА

Внешнеэкономическая акционерная компания (ВЭАК) «Свитязь», зарегистрированная исполкомом городского Совета народных депутатов г.Николаева, регистрационный номер 2860 от 30 июня 1992 года — акционерное общество открытого типа.

Местонахождением ВЭАК «Свитязь» является Украина, г.Николаев, ул. Потемкинская, 217 (почтовый индекс 327 003). Учредителями ВЭАК «Свитязь» являются юридические лица:

1. Рязанский нефтеперерабатывающий завод, г.Рязань
2. Предприятие ЦИТЕХ, г.Люберцы Московской области
3. НПО «Альянс», г.Киев
4. Физические лица — 603 человека.

ОРГАНЫ УПРАВЛЕНИЯ ВЭАК «Свитязь»:
— Общее Собрание акционеров;
— Совет ВЭАК «Свитязь»;
— Правление;

Высшим органом управления является Общее Собрание акционеров. В период между Общими Собраниями акционеров функции высшего руководящего органа исполняет Совет, который возглавляет Председатель — Григоренко Виктор Яковлевич, кандидат технических наук, лауреат Государственной премии.

Правление ВЭАК «Свитязь» является исполнительным органом и осуществляет руководство его текущей деятельностью,

Председатель Правления Президент ВЭАК «Свитязь» — Будзай Иван Игнатьевич.

ОРГАН КОНТРОЛЯ ВЭАК «Свитязь»:

Контроль за работой ВЭАК «Свитязь» осуществляет ревизионная комиссия: Председатель Ревизионной Комиссии — Пятанчук Николай Иванович.

В аппарате ВЭАК «Свитязь» работают 73 человека ИТР и служащих

II. РЕЗУЛЬТАТЫ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ЭМИТЕНТА
БАЛАНС
ВЭАК «Свитязь» за последние три года (в тыс.крб.)

	Активы	01.01.92	01.01.93	01.05.93
1	**Касса**	487	2.267	22.626
2	**Расчетный счет и пр. счета в банке**	363	1.701	67.842
3	**Долгосрочные финансовые вложения**	7.389	8.182	57.596
4	**Дебиторы**	488	56.567	52.493
5	**Основные фонды**	1.800	26.118	1.871.629
6	**Запасы и затраты**	7.345	19.836	77.981
7	**Незавершенное капитальное строительство**	234	26.293	85.982
8	**Прочие активы**	2.560	11.779	267.286
	БАЛАНС	20.666	152.743	2.503.435
	Пассивы			
1	**Уставный фонд**	12.178	50.000	50.000
2	**Специальные фонды**	—	51.656	2.230.659
3	**Кредиторы**	1.698	47.473	179.998
4	**Прочие пассивы**	6.610	772	40.235
5	**Прибыль**	180	1.348	2.543
	БАЛАНС	20.666	151.249	2.503.435

III. ЦЕЛИ И ПРЕДМЕТ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ВЭАК «Свитязь»

Целью создания ВЭАК «Свитязь» является привлечение свободных средств юридических и физических лиц для эффективного их использования и максимального удовлетворения потребностей населения и народного хозяйства путем насыщения рынка ТНП и продуктами, а также строительства жилья и объектов социально-культурного назначения, обеспечения гражданам сервисных услуг, обеспечения занятости населения и создания дополнительных рабочих мест.

Основным направлением вложения привлекаемых средств является развитие современных высокорентабельных биотехнологий, позволяющих получать нетрадиционные высокобелковые продукты питания и лекарственные препараты, укрепляющие иммунную систему человека и обладающие радиопротекторными свойствами. Основная часть прибыли вкладывается в строительство жилья.

ВЭАК «Свитязь» имеет свои дочерние предприятия в г.Магнитогорске, г.Вознесенске и является учредителем:

АО СиМ; г.Вознесенск;
АО Украина, г.Снигеревка;
МП «Народная аптека»;
Южная Универсальная Биржа;
Украино-американское ООО «Биоинвест»;
Филиал в г.Рязани

По состоянию на 1-е июля заключено договоров на научно-исследовательскую работу и создание новых технологий на 118 млн.крб. Административных и экономических санкций к ВЭАК «Свитязь» не применялось.

ДАННЫЕ ОБ ЭМИССИИ АКЦИЙ

Отчет об уставном фонде и данные о размещении ранее выпущенных акций

Уставный фонд и данные о размещении ранее выпущенных акций

Уставный фонд по состоянию на 01.07.93 — 50.000 тыс.крб.

В течение 1991-1992 гг. выпущено 50 тысяч именных акций.

В связи с полным выкупом ранее выпущенных акций в количестве 50000, номинальная стоимость которых составляет 50000000 крб., производит дополнительный выпуск акций, доведя общее количество акций номинальной стоимостью 1000 крб. до 1.000.000 шт, из них 5000 привилегированных.

Общим Собранием от 3 июня 1993 г. утвержден уставный фонд в размере 1000000 крб.

Акции выпускаются двух видов:

— простые именные акции — 995000;
— привилегированные именные акции — 5000.

Предоставить преимущественное право выкупа акций учредителям. Установить срок подписки на акции соучредителям до 30 сентября с выкупом не менее 30% подписанных акций на момент подписки, остальные — по текущему курсу на момент подписки до 31 марта 1994 года. Средства, внесенные соучредителями в Уставный фонд, не подлежат возврату в течение двух лет с момента внесения. Средства за акции, приобретенные без подписки (свободные акционеры), возвращаются в соответствии с п. 4 3е Устава.

Срок реализации эмиссии — 12 месяцев, срок подписки — один месяц, после регистрации эмиссии в Министерстве финансов.

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОСТЫХ АКЦИЙ

Простые именные акции размещаются среди юридических и физических лиц. Форма оплаты — любая. Минимальное и максимальное количество акций не ограничивается.

Владелец простых акций имеет пр[illegible]:
— участия в общих собраниях л[illegible] или через представителя;
— голоса пропорционально к[illegible]еству акций;
— на получение дивидендов [illegible]ропорционально количеству акций;
— на льготных условиях получать продукты (работы, услуги, товары и прочее), производимые ВЭАК «Свитязь»;
— пользоваться преимущественным правом на приобретение акций последующих выпусков;
— выйти из состава ВЭАК в установленном учредительными документами порядке;
— по своему усмотрению продавать акции обществу, передавать, завещать свои акции в соответствии с учредительными документами.

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРИВИЛЕГИРОВАННЫХ ИМЕННЫХ АКЦИЙ

Привилегированные именные акции размещаются среди физических лиц. Форма оплаты — любая.

Владелец привилегированных акций имеет право:
— получать гарантированные дивиденды не менее 15% годовых.

Владелец привилегированной акции не участвует в управлении обществом.

ПОРЯДОК ВЫПЛАТЫ ДИВИДЕНДОВ

Выплата дивидендов производится один раз в год через один месяц после проведения общего собрания акционеров.

Размер дивидендов определяется общим собранием по итогам работы каждого финансового года.

Размер дивидендов определяется в расчете на одну акцию без вычета налога, доводится до сведения акционеров и выплачивается наличными, перечислением на лицевой или расчетный счет акционера. Неполученные дивиденды, согласно учредительным документам, зачисляются в акции по курсу, который был по состоянию на 12-е января текущего года.

Получаемые дивиденды облагаются налогом по ставке, определяемой законодательством Украины.

ФАКТОРЫ, КОТОРЫЕ НЕОБХОДИМО ПРИНИМАТЬ ВО ВНИМАНИЕ ПРИ ПРИНЯТИИ РЕШЕНИЯ О ПРИОБРЕТЕНИИ АКЦИЙ ВЭАК «Свитязь»

Политические:
— неэффективность и непоследовательность применяемых правительством мер в области проведения экономических реформ в Украине;
— политическая нестабильность в обществе;
— рост инфляции и снижение покупательской способности населения.

Экономические:
— инвестиционная политика ВЭАК «Свитязь» направлена в разные приоритетные сферы деятельности, что положительно влияет на финансовую устойчивость эмитента;
— благоприятная конъюнктура в выбранных секторах рынка;
— наличие собственного производства позволяет защитить вложенные средства от инфляции.

Президент ВЭАК «Свитязь»
И.И.Будзай
Главный бухгалтер
В.А.Белава

ГОЛОС УКРАЇНИ

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

• ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
• Рукописів не повертаємо.
• Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

• Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
• За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 812761.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311184.

1, 4, 5, і 8 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».